

(Het fragment hieronder komt uit 'Benny', één van de boeken waaraan ik werk. Benny is een nogal slim 7-jarige jongentje dat vertelt over het samenwonen met Paul en Patricia, zijn ouders. Hij vertelt ook over Vicky, zijn geliefde zus die twee jaar voordien, toen ze tweeëntwintig was, stierf. Hij gaat daar mee om zoals kinderen dat wel vaker doen, gesteund door een dosis fantasie krijg je de indruk dat hij het beter verwerkt dan P&P. Hij voelt zich dan ook op een grappige manier verantwoordelijk voor hen en voelt hun zorgen heel goed aan. Hij spreekt je als lezer rechtstreeks aan, een vertelvorm waar ik normaal gezien zelf niet zo wild van word, maar bedoeling is een band met de lezer te creëren, want Benny zal die lezer – die ongetwijfeld sympathie zal krijgen voor deze snuggere kleine grapjas – nog nodig hebben. In dit deel van het boek heeft hij de lezer gevraagd om even op Paul en Patricia te letten. Hijzelf moet om gezondheidsredenen naar Zwitserland en hij vraagt je om drie weken te komen logeren. Je mag zijn kamer hebben en zijn speelgoed gebruiken. Het fragment dat je gaat lezen begint als hij terug is van zijn trip.)

Terug van Zwitserland

Hey! Dat is even geleden. Ik zag dat je mijn spullen nauwelijks hebt aangeraakt. En mijn speelgoed al helemaal niet. Gloednieuwe Actionman; lang voor moeten zagen hoor. Geen ethisch verantwoord kinderspeelgoed of zoiets, hun woorden. Ook de blokkendoos liet je onaangeroerd. Ik dacht een beetje van alles wat aan te reiken; je weet immers nooit, je bent uiteindelijk iemand die graag leest, vaak zijn dat zo geen Action-types. Soit.

Ik gok dat je niet echt mijn leeftijd hebt. Je bent een stuk in de twintig schat ik, ik hou het op vierentwintig. Dat is twee jaar ouder dan Vicky was toen die stomme buschauffeur... neen, sorry, hoe pijn het ook doet, het was niet volledig zijn fout. Die dag moest de bus een ander traject afleggen. Er waren wegenwerken. Daardoor draaide de bus rechtsaf op een plaats waar die alle andere dagen van het jaar rechtdoor rijdt. Vicky noch haar fiets waren herkenbaar. Alleen de meefietsende vriendinnetjes konden – in shock – bevestigen dat het om mijn zus ging en een belangrijk onderzoek dat te maken had met *dma* of zoiets. Voor mij volstonden de tv-beelden waarop een afgescheurd stukje van haar lichtblauwe lievelingsjas aan de band kleefde.

Je zou kunnen zeggen dat hij veiliger had moeten rijden, de buschauffeur, maar toen waren er een heleboel mensen die zegden dat die ongelukken heel dikwijls gebeuren. Ze waren heel de

tijd maar bezig over de dode hoek. Ik heb begrepen dat dat een deel van de weg is die je vanuit grotere voertuigen onmogelijk kan zien in je spiegel. Nu was ik wel heel kwaad toen ik dat hoorde, want welke idioot stapt er nu in zo'n gigantische ding op wielen als hij niet kan zien waar hij rijdt. Die gedachte hield ik al snel voor mezelf. Pas nadien ben ik gaan begrijpen dat het dus niet volledig zijn fout was geweest. Dat was ook hetgeen ze bedoelden met dat dode-hoekverhaal. En ik geloof hen. Ik geloof mensen heel makkelijk hoewel ik nogal slim ben.

Ik zie eigenlijk niet goed waarom die twee niet samen zouden kunnen gaan. Peter, een jongen uit mijn klas zegt dat ik stom ben omdat ik geloof. Ik vertelde hem dat ik geloof dat ik opnieuw samen met Vicky zal zijn als ik sterf. Hij zegt me dat ik belachelijk doe en goed zot ben. Wat ik hem niet vertelde is dat ze me elke week twee of drie keer bezoekt en dat ik met haar kan praten. Dus eigenlijk weet hij er helemaal niets van, dus wie is er stom?

Maar we dwalen af. Die chauffeur dus, die was ook in shock. Toen – ik was vijf – wist ik niet wat ik er me bij moest voorstellen als 'iemand in shock was'. Iemand die in de badkamer was, ok, of in de groentewinkel, ja, zelf onherkenbaar platgereden op het asfalt, daar zou ik me wel iets bij hebben kunnen voorstellen gesteld dat ik het nieuws bijvoorbeeld via de radio had vernomen, maar iemand die in shock was, dat kende ik niet. Een jaar later kwam ik het te weten. Niet dat ik zelf in shock was. Neen, er was iets op het nieuws. Een man had zichzelf opgeblazen bij een zelfmoordaanslag in een of ander ver land. Dat laatste daar ging ik van uit omdat alle mensen die in beeld kwamen er heel bruin uitzagen en ze droegen vreemde kleren en grappige mutsen. Er waren tientallen doden en gewonden gevallen, er was overal geweest en geroep te horen en één mevrouw was 'in totale shock' zei de reporter.

'Paul, zet dat af, de jongen kijkt mee!'

'Maar schatje toch, dat is deel van 't leven.' Paul is altijd te vinden om me wat dan ook bij te brengen.

'Denk je niet dat hij genoeg van dat deel van 't leven heeft gezien voor een tijdje? Zet dat nu gewoon af.' Patricia's stem klonk vermoeid.

Paul veranderde van kanaal. Natuurlijk was ik het niet eens met wat Patricia zei, maar het bevestigde wel mijn gevoel dat ze echt enorm om me gaf. En blijkbaar dacht ze echt wel na over de invloed dat de dood van mijn zus op me had gehad. Daar kwam bij dat ze er overduidelijk ook samen over praatten want Paul had niet veel uitleg nodig. Of hij het met haar eens was laat ik in het midden. Maar hij veranderde wel van kanaal.

Wow, is het al half acht. Als ik mijn bus nog wil halen moet ik nu vertrekken. Sorry, zie ik je na school? Ander tijdstip, zelfde plek.

Manmanman, wat een dag! Blij dat ik thuis ben. Wat was dat? Soit, 't zit erop, 'k ga je er niet mee lastig vallen.

Ik kon me niet concentreren, wat ik ook deed. Ik geraak er maar niet uit of ik Vicky over jou moet vertellen of niet. Ze is nogal jaloers, weet je, wil mij voor haar en voor haar alleen. Jaja, ik weet ook wel dat ze geen reden heeft om jaloers op je te zijn, maar hey, ga jij het haar uitleggen? Jij bent degene die op haar stoel heeft gezeten hé!

Ik zie haar waarschijnlijk morgen. Benieuwd of ik het haar zal vertellen. In elk geval, als ze morgen hier is wees dan niet boos of teleurgesteld als ik niet met je praat. Verdomme, waarom maken mensen het toch altijd zo moeilijk?

Kijk, daar heb je Patricia. Die is gaan shoppen, dat geef ik je op een briefje. Zie je die grote glimlach op haar gezicht, bijna even groot als die tassen van La Perla en van Ici Paris.

Wedden dat ze straks heel goed zal ruiken? Wedden dat we Paul morgenvroeg niet om 6:32 in de keuken zullen treffen.

Bart Heymans